

Spis treści

	Str.
PYTANIA PRAWNE DO IZBY CYWILNEJ.....	2
UCHWAŁY IZBY CYWILNEJ.....	9
ORZECZENIA TEZOWANE IZBY CYWILNEJ.....	12
PYTANIA PRAWNE DO IZBY KARNEJ	15
UCHWAŁY IZBY KARNEJ	18
ORZECZENIA TEZOWANE IZBY KARNEJ	20
PYTANIA PRAWNE DO IZBY PRACY, UBEZPIECZEŃ SPOŁECZNYCH I SPRAW PUBLICZNYCH.....	26
UCHWAŁY IZBY PRACY, UBEZPIECZEŃ SPOŁECZNYCH I SPRAW PUBLICZNYCH	28
ORZECZENIA TEZOWANE IZBY WOJSKOWEJ	32

PYTANIA PRAWNE DO IZBY CYWILNEJ

III CZP 28/10

Pytanie prawne Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia we Wrocławiu przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy tygodniowy termin, liczony od zawiadomienia strony o czynności komornika sądowego, do złożenia do sądu skargi na czynność komornika sądowego, jest zachowany, jeżeli przed upływem tygodnia od zawiadomienia strony o czynności komornika sądowego skarga została złożona do sądu rejonowego niewłaściwego do jej rozpoznania, a następnie przekazana przez ten sąd do właściwego sądu rejonowego już po upływie tygodnia od zawiadomienia strony o czynności komornika sądowego?”

III CZP 29/10

Wniosek Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego przedstawiony do rozpoznania przez skład 7 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy sąd, który wydał orzeczenie, może odmówić ustanowienia pełnomocnika z urzędu lub zwolnienia strony od kosztów sądowych w celu wniesienia skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, jeżeli byłaby ona z jakichkolwiek przyczyn niedopuszczalna, a zwłaszcza, gdy wydanie zaskarżonego orzeczenia w sposób oczywisty nie mogło wyrządzić stronie szkody, bądź gdy możliwe jest uchylenie lub zmiana orzeczenia w drodze przysługujących stronie środków prawnych?”

III CZP 30/10

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Olsztynie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy z uwagi na treść artykułu 1a ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie kodeksu cywilnego (tekst jedn.: Dz. U. z 2005 r. Nr 31, poz. 266 ze zm.) przepis artykułu 45 ust. 3 ustawy z dnia 22 czerwca 1995 r. o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej (tekst jedn.: Dz. U. z 2005 r. Nr 41, poz. 398 ze zm.) stanowi podstawę do nałożenia na gminę obowiązku dostarczenia lokalu socjalnego osobie, której sąd nakazał opróżnienie lokalu, będącego w dyspozycji Wojskowej Agencji Mieszkaniowej?”

III CZP 31/10

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Nowym Sączu przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy «inny następca prawny» osoby uprawnionej według treści księgi wieczystej, którego następstwo wynika z dokumentów złożonych w aktach tej księgi i zostało ujawnione poprzez wpis ostrzeżenia o niezgodności stanu prawnego wynikającego z treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym, należy do kręgu uczestników postępowania wieczystoksięgowego, jeżeli jego przedmiotem jest obciążenie tego właśnie prawa, a przez to przysługuje mu uprawnienie do złożenia skargi na orzeczenie referendarza sądowego?”

III CZP 32/10

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Toruniu przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy w świetle art. 52 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe i naprawcze (tekst jedn.: Dz. U. z 2009 r. Nr 175, poz. 1361 ze zm.) o dacie ogłoszenia upadłości decyduje początek, czy koniec dnia?”

III CZP 33/10

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Gliwicach przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy postanowienie prokuratora o zabezpieczeniu na mieniu podejrzanego grożącego mu środka karnego w postaci przepadku korzyści uzyskanej z popełnienia przestępstwa lub ściągnięcia jej równowartości wydane na podstawie art. 291, 292 i 293 § 1 k.p.k., w którego uzasadnieniu wskazano na zastosowanie domniemania z art. 33 § 3 k.k.s. może stanowić podstawę wpisu zakazu zbywania i obciążania nieruchomości w księdze wieczystej w sytuacji, gdy z treści księgi wieczystej wynika, że podejrzany nie jest i nie był właścicielem nieruchomości?”

III CZP 34/10

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Białymstoku przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„1) Czy w przypadku zgłoszenia przez jednego z małżonków roszczenia z art. 231 § 1 k.c. w sprawie o podział majątku wspólnego, rozstrzygnięcie o tym roszczeniu powinno mieć charakter orzeczenia prejudycjalnego (postanowienie wstępne, częściowe) czy też

rozstrzygnięcie o tym roszczeniu może nastąpić dopiero w orzeczeniu o podziale majątku wspólnego?

2) Czy w przypadku zgłoszenia przez jednego z małżonków roszczenia z art. 231 § 1 k.c. w sprawie o podział majątku wspólnego sąd – w razie ziszczenia się ustawowych przesłanek z tego artykułu – jest zobligowany do pozytywnego rozstrzygnięcia w tym przedmiocie w sytuacji, gdy uznaje za niezasadne przyznanie stronie zgłaszającej to roszczenie części lub całości nieruchomości, na której został poczyniony nakład w postaci wzniesionego budynku?”

III CZP 35/10

Pytanie prawne składu 7 sędziów Sądu Najwyższego przedstawione do rozpoznania przez pełen skład Izby Cywilnej Sądu Najwyższego (poprzednia sygnatura III CZP 126/09):

„Czy w sytuacji, gdy wypadek powodujący szkodę w związku z ruchem pojazdu mechanicznego był jednocześnie wypadkiem w drodze na służbę funkcjonariusza Policji, Skarbowi Państwa, który wypłacił funkcjonariuszowi uposażenie należne w razie choroby na podstawie art. 121 ust. 1 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (tekst jedn.: Dz. U. z 2007 r. Nr 43, poz. 277 ze zm.), przysługuje od sprawcy wypadku roszczenie o zwrot równowartości wypłaconego uposażenia?”

III CZP 36/10

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Toruniu przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„1) Czy, w przypadku powstania służebności przesyłu w drodze zasiedzenia, dopuszczalne jest domaganie się przez właściciela nieruchomości obciążonej zmiany sposobu jej wykonywania jeśli

ważna potrzeba gospodarcza powstała po posadowieniu urzędów przesyłowych, ale przed zasiedzeniem służebności? oraz

2) Czy wynagrodzenie za zmianę sposobu wykonywania służebności przesyłu może obejmować również koszty przeprowadzenia tej zmiany?”

III CZP 37/10

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Olsztynie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy w sprawie o zwrot nienależnie pobranych opłat za kartę pojazdu na podstawie rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 28 lipca 2003 r. w sprawie wysokości opłat za kartę pojazdu (Dz. U. z 2003 r. Nr 137, poz. 1310) bieg przedawnienia roszczeń rozpoczyna się od dnia spełnienia świadczenia, czy też od dnia wejścia w życie wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 17 stycznia 2006 r. w sprawie U 6/04, czy też od dnia wejścia w życie rozporządzenia Ministra Transportu i Budownictwa z dnia 28 marca 2006 r. w sprawie wysokości opłat za wydanie karty pojazdu (Dz. U. z 2006 r. Nr 59, poz. 421)?”

III CZP 38/10

Pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Gdańsku przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy dłużnik zobowiązany na podstawie umowy przedwstępnej do sprzedaży oznaczonej nieruchomości zachowuje legitymację bierną w procesie o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli o sprzedaży tej nieruchomości, jeżeli w toku procesu zbył ją na rzecz osoby trzeciej?”

III CZP 39/10

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Warszawie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy zażalenie na postanowienie w przedmiocie odrzucenia wniosku o sporządzenie uzasadnienia orzeczenia podlega opłacie podstawowej w wysokości 30 zł wynikającej z art. 14 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, czy też opłacie stosunkowej obliczonej w oparciu o art. 19 ust. 3 pkt 2 w zw. z art. 13 tej ustawy?”

III CZP 40/10

Pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Białymstoku przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy wyrok pozbawiający wykonalności tytuł wykonawczy w postaci orzeczenia sądowego z powodu wystąpienia zdarzenia uniemożliwiającego egzekwowanie zobowiązania przez pozwanego (art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c.) korzysta z rozszerzonej prawomocności materialnej wobec osoby, która w toku sprawy o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego nabyła uprawnienie objęte tym tytułem ale nie weszła do sprawy w miejsce pozwanego – zbywcy (art. 192 pkt 3 k.p.c.), a uzyskała przed uprawomocnieniem się wyroku klauzulę wykonalności na swoją rzecz (art. 788 § 1 k.p.c.)?”

w razie negatywnej odpowiedzi:

2. Czy dłużnik, w powództwie o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego, skierowanym przeciwko nabywcy wierzytelności, powołując się na wyrok wydany w warunkach opisanych w pkt. 1, może kwestionować przejście obowiązku w rozumieniu art. 840 pkt 1 k.p.c.?”

III CZP 41/10

Pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Krakowie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„1. Czy czynność procesowa dłużnika w postaci wniosku o podział majątku wspólnego, dział spadku i zniesienie współwłasności, zaaprobowanego przez pozostałych uczestników postępowania i zmierzającego do nieodpłatnego przejęcia na podstawie orzeczenia sądowego całego majątku podlegającego podziałowi przez współwłaścicieli nie będących dłużnikami, może być przedmiotem powództwa z art. 527 § 1 k.c.?

w razie odpowiedzi twierdzącej:

2. Czy bieg terminu zawitego z art. 534 k.c. należy liczyć od dnia złożenia wniosku, czy też jego zaaprobowania przez pozostałych uczestników postępowania, czy też od powstania skutku prawnego w postaci uprawomocnienia się postanowienia działowego zgodnego z żądaniem wniosku?”

UCHWAŁY IZBY CYWILNEJ

III CZP 126/09 – z dnia 10 marca 2010 r. w składzie 7 sędziów
na pytanie prawne Sądu Okręgowego w Toruniu:

„Czy w sytuacji, gdy wypadek powodujący szkodę w związku z ruchem pojazdu mechanicznego był jednocześnie wypadkiem w drodze na służbę funkcjonariusza Policji, Skarbowi Państwa, który wypłacił funkcjonariuszowi uposażenie należne w razie choroby na podstawie art. 121 ust. 1 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (tekst jedn.: Dz. U. z 2007 r. Nr 43, poz. 277 ze zm.), przysługuje od sprawcy wypadku roszczenie o zwrot równowartości wypłaconego uposażenia?”

postanowiono przedstawić zagadnienie prawne pełnemu składowi Izby Cywilnej.

III CZP 129/09 – z dnia 12 marca 2010 r. w składzie 3 sędziów
na pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Warszawie:

„a. Czy istnieje adekwatny związek przyczynowy pomiędzy zaniechaniem przez Państwo rozpoznania wniosku złożonego przez powódkę 13 października 1948 r. na podstawie art. 7 dekretu z 26 października 1945 r. o gruntach warszawskich a szkodą tak w postaci utraty prawa użytkowania wieczystego jak i w postaci utraczonych korzyści, w związku z treścią decyzji odmownej z dnia 16 września 2002 r., gdy podstawą odmowy jest fakt zabudowy gruntu budynkiem mieszkalnym przez Państwo po roku 1945 przy założeniu, że wniosek powódki rozpoznany niezwłocznie prowadziłby do jego uwzględnienia?”

b. Z jaką chwilą rozpoczyna się bieg terminu przedawnienia roszczenia o zasądzenie odszkodowania za szkodę w obu jej postaciach – którą strona wiąże z zaniechaniem przez Państwo rozpoznania jej wniosku o przyznanie prawa wieczystej dzierżawy - trwającym od jego złożenia 13 października 1948 r. – do wydania decyzji odmownej 16 września 2002 r.?”

postanowiono odmówić podjęcia uchwały.

III CZP 7/10 – z dnia 12 marca 2010 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Warszawie:

„Czy odszkodowanie za poniesioną rzeczywistą szkodę (art. 160 § 1 i 2 k.p.a. w zw. z art. 361 § 1 i art. 363 k.p.c.) dochodzone w związku ze stwierdzeniem wydania z naruszeniem prawa decyzji o odmowie przeniesienia własności gruntu za opłatą symboliczną z zastrzeżeniem powrotu własności na rzecz Gminy miasta stołecznego Warszawy (art. 7 dekretu z dnia 26 października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze miasta stołecznego Warszawy – Dz. U. RP. Nr 50, poz. 279 ze zm. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 i § 2 k.p.a.) w części dotyczącej zbytych lokali mieszkalnych położonych w budynku uszkodzonym, nienaprawionym przez właściciela w trybie dekretu z dnia 26 października 1945 r. o rozbiórce i naprawie budynków zniszczonych i uszkodzonych wskutek wojny (tekst jedn.: Dz. U. RP. z 1947 r. Nr 37, poz. 181 ze zm.) podlega pomniejszeniu o koszty doprowadzenia budynku do stanu używalności (naprawy) przez osobę trzecią?”

postanowiono odmówić podjęcia uchwały.

III CZP 13/10 – z dnia 18 marca 2010 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Okręgowego w Szczecinie:

„Czy przyznawane notariuszowi, w trybie art. 6 § 4 ustawy z dnia 14 lutego 1991 r. – Prawo o notariacie, od Skarbu Państwa wynagrodzenie w wysokości maksymalnej stawki taksy notarialnej, winno być podwyższone o stawkę podatku od towarów i usług?”

postanowiono odmówić podjęcia uchwały.

III CZP 5/10 – z dnia 19 marca 2010 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Okręgowego w Szczecinie

W przypadku zawarcia umowy zamiany, której przedmiotem jest ułamkowa część spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu, pozostałym współuprawnionym z tytułu własnościowego prawa do tego lokalu nie przysługuje prawo pierwokupu, o którym mowa w art. 17² ust. 6 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o spółdzielniach mieszkaniowych (tekst jedn.: Dz. U. z 2003 r. Nr 119, poz. 1116 ze zm.).

III CZP 6/10 – z dnia 19 marca 2010 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie

Bankowemu tytułowi egzekucyjnemu może być nadana klauzula wykonalności, jeżeli w tytule tym czynność bankowa, z której wynikają dochodzone roszczenia, wskazana jest w sposób umożliwiający jej zindywidualizowanie i zakwalifikowanie jako czynności bankowej.

ORZECZENIA TEZOWANE IZBY CYWILNEJ

II CZ 93/09 – postanowienie z dnia 17 listopada 2009 r.

W razie doręczenia pozwanemu działającemu bez zawodowego pełnomocnika odpisu nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu upominawczym z pouczeniem jedynie o możliwości i terminie wniesienia sprzeciwu, nie jest dopuszczalne odrzucenie, z powodu niezachowania terminu, zażalenia na rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zawarte w nakazie, wniesionego w terminie przewidzianym dla sprzeciwu.

III CZ 50/09 – postanowienie z dnia 26 listopada 2009 r.

Zwolnienie od kosztów sądowych przyznane stronie w postępowaniu rozpoznawczym nie obejmuje postępowania ze skargi o wznowienie tego postępowania.

III CZP 94/09 – postanowienie z dnia 26 listopada 2009 r.

Artykuł 57 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. o łączności (Dz. U. Nr 54, poz. 275 ze zm.) nie miał zastosowania do położenia na nieruchomości kabla stanowiącego element sieci telefonicznej.

III CSK 54/09 – wyrok z dnia 4 grudnia 2009 r.

W postępowaniu o wpis zastawu do rejestru nie ma zastosowania art. 192 pkt 3 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.

III CSK 85/09 – wyrok z dnia 4 grudnia 2009 r.

Wpis do księgi akcyjnej ma znaczenie jedynie legitymacyjno-dowodowe (art. 343 § 1 k.s.h.).

III CSK 82/09 – wyrok z dnia 10 grudnia 2009 r.

Kurator spadku ma legitymację bierną w sporze o własność wchodzącej w skład spadku nieruchomości.

I CSK 160/09 – wyrok z dnia 16 grudnia 2009 r.

Zakwalifikowanie sportowca do kadry narodowej i wyrażenie przez niego zgody na występowanie w reprezentacji kraju uprawnia polski związek sportowy do wykorzystania wizerunku zawodnika w stroju reprezentacyjnym do celów gospodarczych (art. 31 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o sporcie kwalifikowanym, Dz. U. Nr 155, poz. 1298 ze zm.).

I CSK 281/09 – wyrok z dnia 16 grudnia 2009 r.

W ofercie gwarancji ubezpieczeniowej dopuszczalne jest określenie beneficjenta jako podmiotu, którego dotyczy ubezpieczone zdarzenie, bez jego bliższej identyfikacji.

IV CSK 292/09 – wyrok z dnia 8 stycznia 2010 r.

W wypadku nieodpłatnego nabycia przez spółdzielnię mieszkaniową budynku, w którym znajdują się dawne mieszkania zakładowe, najemca, ubiegający się o przeniesienie własności lokalu, jest obowiązany spłacić spółdzielni zadłużenie z tytułu świadczeń wynikających z umowy najmu (art. 48 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o spółdzielniach mieszkaniowych, Dz. U. z 2003 r. Nr 119, poz. 1116 ze zm.).

II CZ 89/09 – postanowienie z dnia 3 lutego 2010 r.

Z udzielonego przez sąd w toku postępowania przed sądem pierwszej lub drugiej instancji zwolnienia od kosztów sądowych strona korzysta także w postępowaniu wywołanym zażaleniem na postanowienie o odrzuceniu wniosku o sporządzenie i doręczenie wyroku sądu drugiej instancji.

II CSK 286/09 – wyrok z dnia 3 lutego 2010 r.

Zastrzeżenie, o jakim mowa w art. 162 k.p.c., może dotyczyć jedynie takich uchybień popełnionych przy dokonywaniu czynności procesowych przez sąd, których podjęcie zostało stronom zakomunikowane przez wydanie postanowienia lub zarządzenia.

II CSK 455/09 – wyrok z dnia 3 lutego 2010 r.

Interwenient uboczny, który przystąpił do strony powodowej, nie może powoływać faktów i dowodów, które uległy prekluzji na podstawie art. 479¹² § 1 k.p.c.

II CSK 459/09 – wyrok z dnia 3 lutego 2010 r.

Wniesienie pozwu o wykonanie umowy przedwstępnej nie przerywa biegu przedawnienia co do roszczenia odszkodowawczego (art. 390 § 1 i 2 k.c.).

PYTANIA PRAWNE DO IZBY KARNEJ

I KZP 3/10

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Katowicach przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy w art. 377 § 3 k.p.k. pojęcie «zawiadomienia osobistego», a w § 5 tego przepisu «powiadomienia o tym oskarżonego» są synonimami i nie dopuszczają doręczenia zastępczego (np. art. 133 § 1 k.p.k.); czy też art. 377 § 5 k.p.k. może również mieć miejsce poprzez doręczenie zastępcze?»

I KZP 4/10

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Poznaniu przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy wykroczenia z art. 98 ust. 1 pkt 1, 2, 4, 6, 6a i 7 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych – (tekst jedn.: Dz. U. z 2007 r. Nr 11, poz. 74 ze zm.) są wykroczeniami, poprzez które ustawodawca penalizuje sam fakt zaniechania obowiązkom tam wskazanym, a tym samym są wykroczeniami o charakterze trwałym i bieg ich przedawnienia (art. 45 § 1 k.w.) rozpoczyna się dopiero w chwili zakończenia stanu bezprawnego, czy też są to wykroczenia popełnione z chwilą upływu ostatniego ustawowego terminu do zrealizowania obowiązku objętego opisem czynu i bez znaczenia pozostaje to, czy obowiązek ten został spełniony?»

I KZP 5/10

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Legnicy przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy art. 4 ust. 1a ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. z 2007 r. Nr 63, poz. 424 ze zm.) samodzielnie reguluje kwestię przedawnienia karalności wszystkich zbrodni komunistycznych, o których mowa w art. 2 ust. 1 tej ustawy, czy też w tym zakresie winny mieć również zastosowanie przepisy Kodeksów karnych z roku 1997 i z roku 1969 oraz art. 15 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Przepisy wprowadzające Kodeks karny (Dz. U. Nr 88, poz. 554 ze zm.)?”

I KZP 6/10

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Zamościu przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy bezwzględna przyczyna odwoławcza o jakiej mowa w art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k. zachodzi także w sytuacji, gdy w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji oskarżony nie miał obrońcy – pomimo, że w świetle opinii sądowo-psychiatrycznej w czasie czynu miał on w stopniu nieznacznym ograniczoną zdolność rozpoznawania znaczenia czynu i również w stopniu nieznacznym ograniczoną zdolność pokierowania swym postępowaniem, czy taka opinia biegłych lekarzy psychiatrów pozwala przyjąć, że poczytalność oskarżonego nie budzi wątpliwości w rozumieniu art. 79 § 4 k.p.k.?”

I KZP 7/10

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Sieradzu przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy w przypadku popełnienia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 212 § 2 k.k. polegającego na umieszczeniu wpisu o znieważającej treści w Internecie, datą popełnienia przedmiotowego przestępstwa jest data zamieszczenia wpisu czy też, zważywszy ogólnodostępność Internetu jest to przestępstwo trwale popełnione w okresie od daty zamieszczenia wpisu do daty jego usunięcia, a co za tym idzie czy bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się bezpośrednio po dokonaniu wpisu na stronie WWW, czy też dopiero po usunięciu wpisu z Internetu?”

UCHWAŁY IZBY KARNEJ

I KZP 36/09 – z dnia 25 marca 2010 r. w składzie 7 sędziów na pytanie prawne składu 3 sędziów Sądu Najwyższego

W postępowaniu kasacyjnym nie jest możliwe uchylenie orzeczenia wyłącznie w części, której orzeczenie to nie zawiera, a więc co do braku w nim rozstrzygnięcia w kwestii środka karnego lub kary, którego umieszczenie było obowiązkiem sądu, gdyż przedmiotem zaskarżenia i zarzutu, a w konsekwencji uchylenia orzeczenia można uczynić tylko tę jego zaskarżoną część, która obarczona jest owym brakiem, a uchylenie powinno wówczas nastąpić w zakresie umożliwiającym usunięcie tego uchybienia.

I KZP 37/09 – z dnia 25 marca 2010 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Rejonowego dla Krakowa-Śródmieścia w Krakowie:

„Czy udostępnianie danych wynikających z art. 180c ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. z 2004 r. Nr 171, poz. 1800 ze zm.) na własny koszt operatora publicznej sieci telekomunikacyjnej oraz dostawcy publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych, o jakim mowa w art. 180a ust. 1 pkt 2 cyt. ustawy obejmuje również wyszukiwanie tych danych (ich zbieranie), tworzenie zestawień (baz) tych danych (opracowywanie danych), przedstawianie (przesyłanie) tych danych uprawnionym podmiotom?”

postanowiono odmówić podjęcia uchwały.

I KZP 1/10 – z dnia 25 marca 2010 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Okręgowego w Zamościu:

„Czy określenie w art. 290 § 2 k.k. «sąd orzeka na rzecz pokrzywdzonego nawiązkę w wysokości podwójnej wartości drzewa» oznacza, że sąd orzeka nawiązkę w wysokości podwójnej wartości drzewa na rzecz każdego pokrzywdzonego będącego współwłaścicielem działki, z której dokonano wyrębu drzewa?»

postanowiono odmówić podjęcia uchwały.

I KZP 2/10 – z dnia 25 marca 2010 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Okręgowego w Toruniu:

„Czy stosowanie przepisu art. 237 § 2 k.p.k. do sytuacji orzekania w przedmiocie tzw. zgody następczej na przeprowadzenie kontroli i utrwalanie rozmów, dotyczącej wykorzystania materiałów uzyskanych w wyniku kontroli zalegalizowanej pierwotnie przez sąd, ale wykraczających poza przedmiotowe czy podmiotowe granice owej kontroli, wymaga bezwzględnego przestrzegania przez organy procesowe wskazanych w tym przepisie terminów: do wystąpienia ze stosownym wnioskiem o wyrażenie zgody następczej i do wydania samej zgody, oraz ewentualnie od jakiego zdarzenia rozpoczyna bieg termin do wystąpienia z wnioskiem o wyrażenie zgody następczej i jakie są skutki uchybienia terminom wskazanym w art. 237 § 2 k.p.k.?”

postanowiono odmówić podjęcia uchwały.

ORZECZENIA TEZOWANE IZBY KARNEJ

III KK 58/09 – postanowienie z dnia 22 września 2009 r.

O ile Policja – w celu rozpoznawania, zapobiegania i wykrywania przestępstw i wykroczeń oraz wykrycia i ustalenia sprawców – ma prawo podejmować czynności operacyjno-rozpoznawcze (zwłaszcza określone w art. 14 ust. 1 i art. 19 ust. 1 *in princ.* ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji, Dz. U. z 2007 r. Nr 43, poz. 277 ze zm.), o tyle niezbędnym warunkiem uznania materiałów, zdobytych w rezultacie takiej czynności, za dowód w postępowaniu karnym, podlegający ujawnieniu na podstawie art. 393 § 1 k.p.k., jest stwierdzenie, że do jego uzyskania i utrwalenia doszło w sposób odpowiadający ustawowym rygorom, właściwym dla różnych kategorii zagrożeń porządku prawnego, w związku z którymi czynności te są podejmowane.

II KK 110/09 – postanowienie z dnia 30 września 2009 r.

W zakresie spraw publicznych, cytujący cudzą wypowiedź zwolniony jest z odpowiedzialności karnej za zniesławienie. Nie wyłącza to jednak ewentualnej odpowiedzialności osoby cytowanej. Brak odpowiedzialności za zniesławienie osoby przytaczającej tylko cudzą wypowiedź w sprawach publicznych następuje jednak tylko przy spełnieniu pewnych warunków.

Po pierwsze, zwolnienie od odpowiedzialności, o którym mowa, odnosi się do cytowania wypowiedzi innych osób, przez co należy rozumieć wypowiedzi nieanonimowe. Po drugie, wypowiedzi te mają być rzeczywistymi cytacjami. Po trzecie, zasadniczym warun-

kiem zwolnienia cytującego od odpowiedzialności karnej za znieśławienie jest to, by przytaczanie wypowiedzi miało charakter informacji o sprawach publicznych. Do spraw publicznych natomiast należą przede wszystkim wypowiedzi tzw. osób publicznych, tj. polityków, posłów i senatorów, radnych, funkcjonariuszy rządowych i samorządowych, a także osób będących lub aspirujących do bycia autorytetami moralnymi lub religijnymi. Dotyczy to również wypowiedzi kandydatów na stanowiska państwowe i samorządowe, zwłaszcza obsadzane w drodze wyborów; wypowiedzi o osobach publicznych, o instytucjach publicznych, partiach politycznych oraz o działających w sferze publicznej organizacjach; wypowiedzi padające w trakcie wydarzeń publicznych, a także wypowiedzi padające w związku z takimi wydarzeniami.

V KK 99/09 – postanowienie z dnia 8 października 2009 r.

Jakkolwiek środek odwoławczy, wniesiony przez stronę przeciwną, od orzeczenia podlegającego doręczeniu z tłumaczeniem, nie figuruje w katalogu pism procesowych, do jakich doręczenia oblige treść przepisu art. 72 § 3 k.p.k., to jednak na taką potrzebę wskazuje wzgląd na zasadę lojalności procesowej. Zasada ta, analogicznie jak udostępnienie oskarżonemu w znanym mu języku podstawowego dokumentu, jakim jest wyrok, gwarantuje rzetelny przebieg procesu, a ponadto w większym stopniu umożliwia realizację prawa do obrony na dalszym etapie procesu.

III KK 161/09 – postanowienie z dnia 9 listopada 2009 r.

Zwabienie lub uprowadzenie innej osoby w celu uprawiania prostytucji za granicą, jako znamię przestępstwa określonego w art. 204 § 4 k.k., oznacza, że celem działania sprawcy jest uprawianie

przez osobę pokrzywdzoną prostytucji poza krajem jej zamieszkania.

III KK 346/09 – postanowienie z dnia 9 listopada 2009 r.

Zaskarżenie wyłącznie na korzyść oskarżonego – w oparciu o zarzuty związane ze skazaniem w trybie art. 387 k.p.k. – wyroku opartego na zawartym przed sądem pierwszej instancji porozumieniu karnoprocesowym, o którym mowa w powołanym wyżej przepisie, uprawnia sąd odwoławczy do wydania na podstawie art. 434 § 3 k.p.k. orzeczenia surowszego niż zaskarżone, a to wobec niestosowania w takim wypadku zakazu orzekania na niekorzyść oskarżonego, o którym mowa w art. 434 § 1 k.p.k. Określony w art. 434 § 1 k.p.k. zakaz *reformationis in peius*, pomimo skazania z zastosowaniem art. 387 k.p.k., obowiązuje natomiast w tych wszystkich sytuacjach, gdy we wniesionym jedynie na korzyść oskarżonego środku odwoławczym zasadnie podniesiono zarzuty obrazy przepisów prawa materialnego (art. 438 pkt 1 k.p.k.) lub przepisów prawa procesowego (art. 438 pkt 2 k.p.k.), w zakresie nieobjętym porozumieniem zawartym w trybie art. 387 k.p.k. albo też mające faktycznie miejsce uchybienia stanowiące tzw. bezwzględne przyczyny odwoławcze określone w art. 439 k.p.k., a także wtedy, gdy pomimo złożenia przez oskarżonego wniosku, o którym mowa w art. 387 § 1 k.p.k., nie doszło do skazania z zastosowaniem art. 387 k.p.k.

III KK 153/09 – postanowienie z dnia 19 listopada 2009 r.

1. Sam fakt, że sędzia uczestniczący w rozpoznaniu apelacji, w której zakwestionowano pogląd prawny sądu pierwszej instancji, brał wcześniej udział w tej samej sprawie w wydaniu orzeczenia kasatoryjnego, w którym to zapatrywanie prawne stanowczo wyrażano

(art. 442 § 3 k.p.k.), nie stanowi okoliczności wywołującej uzasadnioną wątpliwość co do bezstronności tego sędziego (art. 41 § 1 k.p.k.).

2. Czek podróżniczy, na którym brak podpisów osoby uprawnionej, może stanowić dokument uprawniający do otrzymania sumy pieniężnej w rozumieniu art. 310 § 1 k.k. (art. 227 § 1 k.k. z 1969 r.).

V KK 177/09 – postanowienie z dnia 7 stycznia 2010 r.

Zarzut obrazu art. 439 § 2 k.p.k. jest immanentnie związany z uchybieniami wymienionymi w art. 439 § 1 pkt 9-11 k.p.k., odnoszącymi się do orzeczenia sądu pierwszej instancji. Nie wskazuje jednak na żadne z tych uchybień jako obciążające prawomocne orzeczenie sądu odwoławczego. Dlatego też nie jest dopuszczalne wniesienie przez stronę kasacji na korzyść od wyroku sądu odwoławczego, którym uchylono wyrok uniewinniający oskarżonego i umorzono postępowanie karne, jeżeli zarzuca się w niej jedynie naruszenie art. 439 § 2 k.p.k., a to wobec braku przedmiotowej podstawy kasacji określonej w art. 523 § 2 k.p.k.

I KZP 32/09 – postanowienie z dnia 19 stycznia 2010 r.

Kompetencja prezesa sądu do dokonywania określonych czynności nie jest właściwością sądu w rozumieniu przepisów Kodeksu postępowania karnego.

II KO 117/09 – postanowienie z dnia 27 stycznia 2010 r.

Prawo do korzystania z obrony z urzędu na podstawie art. 78 § 1 k.p.k. nie może być traktowane jako obligatoryjne uprawnienie oskarżonego czy skazanego, przynależne mu na przykład z racji pozbawienia wolności, czy też wręcz konsekwencji samego skazania,

ale powinno przysługiwać tylko tym oskarżonym lub skazanym, którzy rzeczywiście wykażą, że nie są w stanie ponieść kosztów obrony bez uszczerbku dla niezbędnego utrzymania siebie i rodziny. W sytuacji, gdy wniosek o wznowienie postępowania na korzyść może być złożony w każdym czasie, to fakt, że skazany wybrał – już po tym, jak złożył własnoręcznie sporządzony wniosek o wznowienie postępowania – inny cel, i to nie mający charakteru koniecznego, wydatkowania posiadanych przez siebie środków, których suma umożliwiałaby mu uzyskanie pomocy obrońcy z wyboru, nie może stanowić podstawy do wyznaczeniu mu obrońcy z urzędu, nawet jeśli w dacie wezwania go do uzupełnienia braków formalnych wniosku o wznowienie, przez sporządzenie i podpisanie wniosku przez adwokata, nie ma już wystarczających środków finansowych.

IV KO 137/09 – wyrok z dnia 28 stycznia 2010 r.

Przewidziany w art. 540 § 2 k.p.k. wymóg stwierdzenia przez Trybunał Konstytucyjny niezgodności z ustawą zasadniczą przepisu, który był podstawą orzeczenia, to nie tylko stwierdzenie tej niezgodności wprost wobec przepisu, w oparciu o który wydano orzeczenie sądowe, ale także stwierdzenie jej przez Trybunał w stosunku do przepisu ustawy wprowadzającej ten przepis, bez względu na powody z jakich doszło do stwierdzenia tej niekonstytucyjności, gdyż także wówczas, sam wprowadzony w ten sposób, czyli niezgodnie z Konstytucją, przepis prawa będący następnie podstawą orzeczenia, traci swą moc.

I KZP 31/09 – postanowienie z dnia 24 lutego 2010 r.

Wykonalność zobowiązania do naprawienia szkody orzeczonego na podstawie art. 72 § 2 k.k. następuje z zaistnieniem terminu

wskazanego przez sąd, orzekający w trybie art. 74 § 1 k.k. (wyjątkowo też w związku z art. 178 § 1 k.k.w.), jako czas jego wykonania, a zatem dopiero wówczas orzeczeniu zawierającemu takie rozstrzygnięcie – w tym zakresie – można nadać klauzulę wykonalności.

I KZP 33/09 – postanowienie z dnia 24 lutego 2010 r.

Zachowanie polegające na niestosowaniu się do środka karnego zakazu wstępu na imprezę masową, określonego w art. 39 pkt 2c k.k., nie wyczerpuje znamion przestępstwa określonego w art. 244 k.k.

PYTANIA PRAWNE DO IZBY PRACY, UBEZPIECZEŃ SPOŁECZNYCH I SPRAW PUBLICZNYCH

II PZP 3/10

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„1) Czy sprawa, w której społeczny inspektor pracy dochodzi od pracodawcy miesięcznego wynagrodzenia ryczałtowego, o którym mowa w art. 15 ust. 3 ustawy z dnia 24 czerwca 1983 r. o społecznej inspekcji pracy (Dz. U. Nr 35, poz. 163 ze zm.), jest sprawą z zakresu prawa pracy, o której mowa w art. 476 § 1 kodeksu postępowania cywilnego?

2) Czy miesięczne wynagrodzenie ryczałtowe, o którym mowa powyżej, ma charakter wynagrodzenia za pracę sensu largo, w rozumieniu art. 78 kodeksu pracy?”

II PZP 4/10

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Elblągu przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy odpowiedzialność prowadzącego na własny rachunek przedsiębiorstwo lub zakład wprawiany w ruch za pomocą sił przyrody względem pracownika tego przedsiębiorstwa lub zakładu oparta jest na przepisie art. 435 § 1 k.c. także wówczas, gdy szkoda jest skutkiem wypadku przy pracy powstałego w okolicznościach związanych z wykonywaniem u pracodawcy zwykłych czynności o charakterze organizacyjno-zarządzającym, typowych dla każdego pracodawcy?”

III PZP 1/10

Pytanie prawne Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gorzowie Wielkopolskim przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„1) Czy „sąd orzekający” w rozumieniu przepisu art. 379 pkt 4 k.p.c. to „sąd rozpoznający sprawę” w rozumieniu przepisu art. 47 k.p.c.,

2) Czy istnieje możliwość konwalidacji uchybienia polegającego na przeprowadzeniu dowodów przed sądem w składzie niewłaściwym, przez sąd w składzie właściwym?”

III SZP 2/10

Pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Warszawie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy przewidziane w art. 67 ust. 1 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. Nr 171, poz. 1800 ze zm.) uprawnienie dla przedsiębiorców telekomunikacyjnych, polegające na możliwości żądania od dostawcy publicznie dostępnych usług telefonicznych, udostępnienia niezbędnych danych do prowadzenia spisu abonentów oraz świadczenia usługi informacji o numerach telefonicznych uzależnione jest od spełnienia przez wnioskodawcę, w momencie zgłoszenia takiego żądania, wymogu prowadzenia spisu abonentów lub świadczenia usługi informacji o numerach telefonicznych?”

UCHWAŁY IZBY PRACY, UBEZPIECZEŃ SPOŁECZNYCH I SPRAW PUBLICZNYCH

I PZP 1/10 – z dnia 16 marca 2010 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Bielsku-Białej

Przepis art. 41¹ § 1 Kodeksu pracy, wyłączający ochronę pracowników przed wypowiedzeniem lub rozwiązaniem umowy o pracę, ma zastosowanie tylko w razie ogłoszenia upadłości obejmującej likwidację majątku dłużnika (art. 15 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe i naprawcze, tekst jedn.: Dz. U. z 2009 r. Nr 175, poz. 1361 ze zm.) i nie ma zastosowania w razie ogłoszenia upadłości z możliwością zawarcia układu (art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. Prawo upadłościowe i naprawcze).

I PZP 2/10 – z dnia 16 marca 2010 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Bielsku-Białej

Przepis art. 41¹ § 1 Kodeksu pracy, wyłączający ochronę pracowników przed wypowiedzeniem lub rozwiązaniem umowy o pracę, ma zastosowanie tylko w razie ogłoszenia upadłości obejmującej likwidację majątku dłużnika (art. 15 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe i naprawcze, tekst jedn.: Dz. U. z 2009 r. Nr 175, poz. 1361 ze zm.) i nie ma zastosowania w razie ogłoszenia upadłości z możliwością zawarcia układu (art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. Prawo upadłościowe i naprawcze).

I PZP 3/10 – z dnia 16 marca 2010 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Krakowie

Zawarte w art. 100 § 2 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. Nr 98, poz. 1070 ze zm.) sformułowanie „pobieranych na ostatnio zajmowanym stanowisku” nie dotyczy wynagrodzenia zasadniczego i dodatku za wysługę lat, pobieranych przez sędziego w okresie powołania na stanowisko Rzecznika Interesu Publicznego.

II PZP 1/10 – z dnia 18 marca 2010 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Bydgoszczy

Otrzymanie przez pracownika odprawy z tytułu przejścia na rentę z powodu niezdolności do pracy wyklucza nabycie przez tego pracownika prawa do kolejnej odprawy z tytułu przejścia na emeryturę lub prawa do odprawy uzupełniającej, stanowiącej różnicę wysokości odprawy emerytalnej i wysokości otrzymanej odprawy rentowej (art. 92¹ § 2 k.p.).

II PZP 2/10 – z dnia 18 marca 2010 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gdańsku z/s w Gdyni:

„Czy przepis art. 76 ust. 2 ustawy z dnia 24 sierpnia 2006 r. o służbie cywilnej (Dz. U. z 2006 r. Nr 170, poz. 1218 ze zm.) dopuszczał możliwość zawarcia z kandydatem na inspektora Inspekcji Transportu Drogowego, o którym mowa w par. 2 ust. 1 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 5 stycznia 2002 r. w sprawie szczegółowych warunków odbywania praktyki, sposobu organizacji

kursów specjalistycznych i przeprowadzania egzaminów kwalifikacyjnych dla kandydatów na inspektorów Inspekcji Transportu Drogowego (Dz. U. z 2002 r. Nr 5, poz. 50 ze zm.) zatrudnionym na stanowisku urzędniczym w służbie cywilnej umowy określającej prawa i obowiązki stron związane z uczestnictwem kandydata w kursie specjalistycznym (tzw. umowy o szkolenie), w której strony ustanawiają obowiązek pracownika zwrotu kosztów szkolenia na wypadek rozwiązania przez pracownika umowy o pracę przed upływem oznaczonego w umowie okresu pracy?”

postanowiono odmówić podjęcia uchwały.

II UZP 2/10 – z dnia 18 marca 2010 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu

Odmowa wydania przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych zaświadczenia dotyczącego ustawodawstwa właściwego (art. 11 rozporządzenia Rady EWG Nr 574/72 z dnia 21 marca 1972 r. w sprawie wykonywania rozporządzenia 1408/71 w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie, Dz. U. UE. L. 72. 74. 1, Dz. U. UE - sp. 05-1-83 ze zm.) następuje w drodze decyzji, od której przysługuje odwołanie do sądu właściwego w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych.

II PZP 12/09 – z dnia 25 marca 2010 r. w składzie 7 sędziów na pytanie prawne składu 3 sędziów Sądu Najwyższego

Powszechne towarzystwo emerytalne przejmujące zarządzanie otwartym funduszem emerytalnym wstępuje w prawa i obowiązki powszechnego towarzystwa zarządzającego dotychczas tym fundu-

szem wynikające ze stosunków pracy (art. 66 ust. 2 ustawy z dnia 28 sierpnia 1997 r. o organizacji i funkcjonowaniu funduszy emerytalnych, tekst jedn.: Dz. U. z 2004 r. Nr 159, poz. 1667 ze zm.).

ORZECZENIA TEZOWANE IZBY WOJSKOWEJ

WZ 47/09 – postanowienie z dnia 10 listopada 2009 r.

Okoliczność, że wystąpienie przez sąd z pytaniem prawnym do Trybunału Konstytucyjnego pociąga za sobą długotrwałe oczekiwanie na odpowiedź, sama przez się nie obliguje do zawieszenia postępowania karnego, albowiem nie zawsze uniemożliwia to prowadzenie tego postępowania (art. 22 § 1 k.p.k.), na przykład w sprawie złożonej pod względem podmiotowym lub przedmiotowym, jeżeli problematyka zawarta w pytaniu dotyczy tylko niektórych oskarżonych lub niektórych czynów.

WSP 9/09 – postanowienie z dnia 3 grudnia 2009 r.

Okoliczność, że przewidziane w art. 3 pkt 4 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (Dz. U. Nr 179, poz. 1843 ze zm.) uprawnienie strony postępowania karnego do wniesienia skargi na przewlekłość tego postępowania – jak wynika z tytułu ustawy oraz jej przepisów wstępnych (art. 1 ust. 1 i art. 2 ust. 1) – jest wyrazem realizacji jednego z podstawowych praw z zakresu Praw Człowieka (art. 45 ust. 1 Konstytucji RP), nie stoi na przeszkodzie przyjęciu, że w postępowaniu sądowym uprawnienie to przysługuje również prokuratorowi, który, będąc stroną tego postępowania (art. 45 § 1 k.p.k.), nie przestaje być strażnikiem praworządności, obowiązany do działań w ochronie praw zagwarantowanych w Konstytucji (art. 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze, Dz. U. z 2008 r. Nr 7, poz. 39 ze zm.).